

PRODEJ

Obytný dům

v centru Vysokého nad Jizerou

č.p. 140

Dobrá stavba, 7 bytových jednotek, 4 byty volné.

Chodné pro zřízení ubytování

Informace na tel. čísle: 0425/254 90

Milena Hnyková

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 10/1996, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 kusů, cena 4,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 512 11.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

ŘÍJEN 1996

P. Bosmans

Proč?

*Proč si naříkáš? Je práce tak těžká?
Nebo už nemáš sílu?
Nemáš už vůbec ani chvíli čas
vyjít si na procházku?
Nebo se snad celý den nudíš?
Máš málo peněz?
Nemůžeš si snad dovolit to, co jiní?*

*Navštívil jsem dnes jednoho čtyřicetiletého
muže, nevyléčitelně nemocného. Už tři týdny
trpí hroznými bolestmi. Je to smutný pohled.
Jeho žena sedí bezmocně u jeho lůžka
a doma čeká pět dětí. Tento muž se na mne podíval a ptal se:
„Proč?“ Ta otázka
mě bolestně zasáhla.
Ano, proč?
Proč on a ne já?
Proč já a ne ty?
Na to nedokáže dát nikdo odpověď.
Nikdo.*

*Proč nejsme vděčnější
a šťastnější,
když jsme zdraví?*

ZPRÁVY

z městského úřadu

Oznámení o ukončení činnosti

Vážení občané města Vysoké n. Jiz.
Firma INKOMA s.r.o. končí svou činnost správce městského vodovodu a kanalizace ve zkušební době. Z organizačních důvodů. Proto vás prosíme o pochopení - bude nutno udělat závěrečný odpočet k 30. říjnu za příčinou závěrečného vyúčtování s městem Vysoké nad Jizerou. Za důležité považujeme upozornit vás, občané města, kteří jsou připojeni na veřejnou kanalizaci (a to i přepadem přes septik) na skutečnost, že vám v tomto odpočtu bude doúčtována platba od března 1996 do října 1996, pokud tak již nebylo učiněno.

Ing. Siruček

Poděkování

MěÚ děkuje panu Miloši Hrubému, podnikateli ve sféře agroturistiky, za sponzorský dar městu.

Elektrifikace pensionu pro důchodce

Smlouva o zajištění požadovaného příkonu elektřiny byla uzavřena s VČE a.s., oblastní ředitelství Jičín - energetická správa Turnov. Dle této smlouvy budou práce ukončeny 15. 11. 1996 a objekt ihned bude připojen. Po kolaudaci bude možná okamžitá nastěhování. Obydlí bude do této doby provizorně temperováno.

Říjnová „bublanina“

Toho, kdo očekává recept na oblíbenou pochoutku, chci upozornit, že se nechci zabývat vařením.

Pouze představa bublající hmoty mě vedla k použití příměru. Bubláni mně připadá monotonní jako řeči, které se vedou a budou vést.

Dovolte mi, abych také vedl řeči k některým problémům, které zčeřily a dozajista zčeří jinak klidnou hladinu veřejného dění na konci letošního ušmudlaného léta a nastupujícího podzimu. Inzerát v jednom ze sobotních vydání MF-Dnes nabízí k odprodeji zotavovnu Větrov ve Vysokém nad Jizerou.

Tato informace jenom potvrdila hlasy z „pivních kuloárů“. Větrov skutečně končí pod správou OREA Praha ke konci října 1996. Cca 20 lidí přijde o práci, kvalitně zajištěná zimní sezona se s pocitem marnosti ruší, městu vyvstanou problémy s umístěním radnice, „absenci“ návštěvníků pocítí všichni obyvatelé města, podnikateli počínaje a obecní pokladnou konče.

Nad konečným rozhodnutím se těžko diskutuje o zvratu. Zbývá pouze pochybnost o zdravém rozumu loďivodů fy GEN a.s. Praha, která zabezpečuje správu majetku ČMKOS. Ani se mi nechce věřit, že „velký odborářský táta“ může dopustit taková opatření, která vzbuzují obavy o budoucnost objektu, který patří jistě mezi perly z majetku bývalého „ROH“ a který přináší do odborářské „rajfajzenky“ cca 1 mil.Kč zisku ročně.

Doufáme, že zase někdo „nestřelí“ majetek odborů bez vědomí svého šéfa, podobně jako deník Práce panu Stehlíkovi. Doufáme, že OREA Praha a GEN a.s. hrají v této hře čestně. Prodejní cena, která se pohybuje údajně někde okolo 30 mil. Kč, vzbuzuje respekt při pomýšlení na úvěr a obavu, že si na tomto objektu vypucuje „černý štruzák“ nějaký exotický trhovec od Tachova, nebo nějaký štamgast z restaurace U Holubů, případně nějaký zkrachovalý bankéř české provenience a nechá chloubu města zpustnout. Město nemá bez potřebných milionů žádný prostor pro jednání. Musí zatím pouze čekat na nového majitele, na případnou výpověď od současného vlastníka, nebo zvolit variantu úvěru a vybudovat novou radnici ve svém. Jak to zatřese s rozpočtem města, je zřejmé.

Zajímavé jsou reakce některých občanů města. Jedni chápou, druzí nechápou a projevují údiv nad osudem dominantního objektu, ke kterému mají vztah, třetí si chtějí fotit starostu, jak opouští radnici, a nechávají se slyšet v doprovodu cizozemce, který projevil zvědavost, že první, co by měl udělat jako nový majitel, je okamžité zrušení radnice ve správním objektu. „Holt není nad přející lidi“.

Problematickou existenci radnice bude třeba řešit za účasti „kovářů“. Rad „kovářů“, šklíbů a radlíků bez odpovědnosti bylo, je a bude dost. Do 7. října 1996 doposud neobdržel MěÚ žádné oficiální stanovisko k existenci radnice v současném objektu. Pan starosta vstoupil v jednání se zástupci fy GEN a.s.. Zastupitelé města se sešli na pracovním zasedání, kde byly projednávány různé varianty

řešení. Všechny jsou bolestné a zcela závislé na finančních prostředcích. Padla-li zmínka o finančních prostředcích města, rád bych „vedl řeči“ i k této problematice. Blíží se konec roku a brzy začnou přípravné práce na rozpočtu města na rok 1997. Měla by se určovat investiční strategie, čemu dát přednost, co je možné odložit. Měla.

Skutečnost však bude trochu jiná. Strategie ano, ale ne v investicích. Nastoupí strategie „přežítí“, tzn. zabezpečení základních funkcí správy města a maximálně dokončení započatých akcí. Zastupitelé budou mít těžké rozhodování o tom, kde nalézt rezervy, na co peníze dát, na co bohužel nazbyde. Úvahy nad rozpočtem možná donutí zastupitele k přehodnocení některých minulých rozhodnutí MZ, např. nutnost existence 2 zástupců starosty, zvažení zachování městské policie, jistě by nemělo docházet k rozdávání městského majetku výměnou za několik hlasů ve volbách....

Vedoucí zařízení ve správě města budou muset rozumně zvážit své požadavky. Bude se muset šetřit tam, kde se šetřit dá a může. Úsporná opatření byla již přijata ve vlastivědném muzeu a na MěÚ. Další budou následovat v příštím roce.

Jestliže obec v ČR mají údajně dluhy 30 mld. Kč, včetně zástav (zdroj ZN), je zřejmé, že situace je nelehká a bude to bolet i naše město, které půjde do nového roku s dluhem cca 1,0 mil. Kč. Bude záležit na každém z nás, jak dlouho tyto bolesti potrvají.

Vážení čtenáři, dovolte mi, abych si ještě „zabublal“ o jedné události, která nás čeká ve dnech 15. a 16. listopadu

1996 - volby do Senátu Parlamentu České republiky. Řada lidí uvažuje o tom, že tyto volby bude bojkotovat, neboť považují Senát za zbytečnost. Údajně některé obce dokonce odmítají volby uspořádat. K této atmosféře nedůvěry hojně přispívají politické třenice, které jsou důsledkem voleb do Sněmovny Parlamentu ČR, a velice trapné profilování některých kandidátů na senátory ve sdělovacích prostředcích. Nechci agitovat, ale nechť si každý uvědomí, že Senát je zakotvený v Ústavě a že 81 senátorů bude v listopadu voleno tak jako tak. Není-li síla na zrušení Senátu, musí být vůle jít k volbám a volit. Volit tak, aby nás naše hlasy nedonutily k couvání. Volit tak, aby o nás nerozhodovaly Heleny ve službách soudruhů z Třešné a jim podobní.

Pavel Štěpánek
tajemník MěÚ

.....

Představujeme kandidáta na senátora

Blíží se termín voleb do senátu. Vysoké, stejně jako mnoho dalších míst v semilském okrese, bylo úředně „přiklepnuto“ do volebního obvodu číslo 35. Ten se skládá z celého sousedního okresu Jablonce nad Nisou (asi 60 tisíc voličů) a zhruba

dvou třetin okresu Semily (asi 40 tisíc voličů).

Jedním z osmi kandidátů, kteří usilují o to, aby se stali senátorem za tento obvod, je ing. Miloš Šnytr. Tento sympatický vousáč je delegován za ODA s podporou KDU-ČSL. Je mu 46 let, je poprvé ženatý, má tři děti a kolem chalupy v Janově nad Nisou, kde bydlí, pobíhá pes Fido a kocour, který zatím nedostal jméno.

Původní profesí je počítačovým expertem. Dlouhé roky pracoval v oblasti automatizace výrobních procesů a podílel se tak například na modernizaci vysokých pecí, výstavbě tranzitního plynovodu a jiných akcích doma i v zahraničí.

Pan Šnytr má oproti ostatním kandidátům jednu ohromnou výhodu. Podrobně totiž zná celý jablonecký okres i jeho bolavá místa. Aby ne, když je od roku 1992 zástupcem přednosty Okresního úřadu v Jablonci nad Nisou. Velmi dobře poznal na vlastní kůži také problematiku malých obcí, protože byl od roku 1990 do roku 1992 starostou v Janově. Na druhou stranu se může pochlubit i pro senátorskou funkci velice užitečnými znalostmi s řadou našich předních politiků a ministrů. Díky tomu se mu podařilo prosadit mnohé věci, které Jablonecku pomohly. Známa je tam například jeho aktivita v otázce veřejné autobusové dopravy, která je citlivým problémem především v odlehlejších místech okrese.

Pane Šnytr, na Semilsku vás zatím prakticky nikdo nezná. Jak naopak vy znáte zdejší část vašeho volebního obvodu?

Nebudu nijak zastírat. Pracovně zatím minimálně. To se však dá dohnat. Navíc jsem přesvědčený o tom, že charakter problémů je v obou částech volebního obvodu velice podobný. Tak jak to znám ze svého působení na Jablonecku, mohu po mírných srovnáních vztáhnout i na vaše končiny. Samotné Vysoké se v mnohém podobá Janovu, v kterém bydlím a kde jsem i jistý čas starostoval, takže je mi o to bližší.

Mimopracovně patří tenhle kout už dávno k mým oblíbeným. Pokud mi to čas dovolí, rád sem občas vyrazím s rodinou na nějaký pěkný výlet.

Jaké předvolební sliby máte nachystané ?

Rozhodně nemíním přesvědčovat voliče lacinými sliby, které by mi nyní v předvolebním období měly pomáhat zvyšovat popularitu. Takže ani Vysočákům nic konkrétního neslíbím. Je na každém, aby dobře zvážil, co od senátora očekává, a který z kandidátů má předpoklady taková přání naplnit. Lehké to pochopitelně nebude mít nikdo z nás, protože senát je orgánem úplně novým a senátoři budou jistý čas vlastně působit jako učňové.

Ještě k těm slibům. Nikdy jsem na ně příliš nedal. Práce mě naučila méně mluvit a více konat. Přitom má člověk i dost času naslouchat názorům jiných, zamýšlet se nad nimi a brát si z nich to pozitivní pro vlastní práci a dobro věci.

Děkujeme vám za vaše slova a doufáme, že nám zachováte přízeň i v případě, že se opravdu stanete senátorem.

Tak tohle vám slíbit mohu.

Okénko policie

Dne 24. 4. 1996 nabyla účinnosti vyhláška Ministerstva vnitra České republiky číslo 88/1996 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii. Na základě této vyhlášky končí veškerá osvědčení vydávaná dříve na dobu pěti let, což byl i náš případ, a proto bylo nutné toto osvědčení obnovit. Dne 5. září 1996 jsme oba dva členové městské policie ve Vysokém nad Jizerou úspěšně tuto zkoušku před komisí Ministerstva vnitra složili. Celé školení i zkoušky byly velice náročné, ale pro nás nezbytné, jelikož je v naší práci několik nových zákonů a spousta novel. Školení a zkoušky se konaly v Zábvoři u Mělníka ve školícím středisku TRIVIS, kde o nás bylo ve všech směrech dobře postaráno.

Momentálně se pozornost nejenom naše, ale celého města soustřeďuje na divadelní přehlídku. Rádi bychom, aby proběhla v klidu jako ty předešlé a abychom se setkávali pouze při příjemných příležitostech, ne při řešení přestupků.

Karel Peterka

Školní okénko

*Naše škole ve Vysokém,
v krásném městě na horách ..*

Setkání nejmilejší

Sobota odpoledne 28. září 1996 - den jako každý jiný. Rytmus běžných pracovních dnů ustal, do Vysokého se sjíždějí

tak jako každý víkend návštěvníci, kteří zde tráví, ať již pravidelně nebo zcela náhodně, své volné chvíle.

A přece - na tom malebném, poklidném náměstí se začíná tvořit hlouček lidí a přibývají další. Úsměv v jejich tvářích prozrazuje onen sváteční okamžik.

Ano - je to sraz absolventů vysoké ZDŠ po 30ti letech, tedy nás, kteří jsme opustili školní lavice v r. 1966.

V pořadí je to sraz již třetí, ale všichni jsme se těšili zrovna tak, jako na ten první po 20ti letech. Pravda, několik z nás i nadále ve Vysokém žije a potkává se téměř pravidelně. Většina z nás však byla tzv. přespolních, osud nás odváděl do vzdálenějších koutů naší vlasti a do Vysokého přijíždíme jen občas navštívit své přibuzené a známé. A tak takovéto setkání je pro nás všechny vzácnou příležitostí. A je o to vzácnější, že mezi nás přicházejí i někteří z těch, co denně stávali za katedrou a s nesmírnou trpělivostí se nám snažili vštěpovat lásku k životu, vědám a práci. A věřte, až s odstupem času si člověk uvědomí, jak těžký to byl úkol.

A tak mi dovozte, abych v úvodu tohoto povídání za nás za všechny poděkovala celému učitelskému sboru, hlavně pak naší třídní učitelce pí. L. Hnykové, neboť její zásluhou naše třída byla tím, čím byla - partou správných lidí, kolektivem, který dokázal, že kromě zvládnutí povinných učebních osnov se dá dělat ještě něco navíc. Ale o tom všem až příště.

Ing. Jana Filipová-Kašátková

ZŠ

První zkušenosti žáků 9. třídy s jazykovou učebnou

Byl jsem překvapen, je moderní.

/M. Lukeš/

Chodím tam ráda, protože mě baví němčina.

/P. Fídrová/

Myslím si, že je to dobrá věc, hlavně pro rozhovory a zkoušení ve dvojicích.

/Z. Nosková/

Škoda, že jsme tu poslední rok, protože je to vážně zábava.

/L. Chlumová/

Je to skvělé, každý si může ověřit své znalosti v jazyce.

/K. Bártová/

Byla jsem překvapena, že něco takového má i naše škola a že sehnala tolik peněz pro naše vzdělání.

/S. Maturová/

V prvním momentě mi připadala vcelku malá, ovšem když jsem zasedla do lavice, vše bylo jiné. Se sluchátky na uších jsem si připadala jako operátorka, ale až proletělo spojením pár anglických vět, byla to stará známá hodina.

/M. Nesvadbová/

Mně se v učebně líbí, že se žáci rychleji a snáz učí mluvit cizím jazykem pomocí sluchátek.

/M. Krejčí/

Možnost přepínat sluchátka mezi jednotlivými žáky se mi moc líbí.

/A. Vitvar/

Pro mnohé z nás to bylo jistě milé překvapení. Učebna má mimo nového technického zařízení i upravené starší pomůcky.

/B. Kučerová/

Vybava učebny stála asi 80 000 Kč a obsahuje sluchátka s mikrofonem a malý mikropočítač, který přepojuje žáky a učitele. Lze navolit různé propojení, /např. učitel a jeden žák, dvojice žáků v jedné lavici a učitel a všichni žáci/. Je možné napojit magnetofonový přehrávač a použít kazety žákům do sluchátek.

/O. Seidl/

Ještě o přestávce jsme debatovali o výuce v jazykové učebně.

/L. Hnyková/

Paní učitelka může v klidu hovořit, my ji slyšíme, ale nikdo ji neruší, se sluchátky na uších není slyšet nic jiného, než co máte. Je to zase něco trochu jiného v naší staré škole.

/F. Knop/

Vybrala a upravila L. Halířová

Z KULTURY

Antal Stašek

Na pobytí v rodném domě A. Staška ve Stanovém

Je nedělní odpoledne, vlhké a studené, jak už to podzim s sebou přináší. Chvilími se na okamžik ukáže i sluníčko, aby dokázalo, že ještě zcela neztratilo svou moc, a prozáří barevnost stromů, lemujících celou cestu do Stanového. Stačíme jen vnímat ty nespočetné odstíny hnědé

a žluté, které se mihají za okny auta. Za chvíli stojíme němě před obrovskou lípou (prý největší v okrese Jablonec n.N.), která jako nezničitelný ochránce bdí nad krásně upraveným stavením, v němž se narodil básník, spisovatel, myslitel a velký vlastenec Antal Stašek.

Vystudoval práva, žil mnoho let v Semilech, ale zemřel ve své vile v Praze v Krči v 88 letech 9. 10. 1931. Letos uplynulo od té doby 65 let, a proto uspořádalo Stanový vzpomínkové odpoledne. Organizátorem a duší celého podniku je neúnavný kulturní pracovník, knihovník a ochotník pan František Vodseďálek. Z jeho pera je i následující vyprávění:

Obec má dnes asi 60 stálých obyvatel. Od r. 1960 patří jako osada ke Zlaté Olešnici. Po slabé hodině přijdete k domu čp. 9., kde je umístěna pamětní deska spisovatele Ant. Staška. Jejím autorem je Alois Hásek, vysoký rodák. Dům byl opraven značným nákladem za finanční podpory památkářů (cca 1 1/2 mil. Kč) a je zde umístěna knihovna. V patře nad stájemi je sálek, který slouží jako kulturní místnost. (Kdysi zde byla hospoda.)

Antal Stašek, vlastním jménem Antonín Zeman, se narodil 22. 7. 1843 a byl nejstarší z deseti synů. Působil jako advokát v Semilech.

Rod Zemanů hospodařil zde více než 150 let. Byli to na tehdejší dobu pokrokoví lidé, ale i rebelanti. Bratr Petr je znám z mítinku r. 1868 na Petruškových vrších a Jan byl dlouholetým kronikářem. Z této rodiny pocházel původně i Václav Zeman od Pece, popravený s manželkou na Pankráci v minulém válce.

Stašek napsal mnoho románů, básní, článků a také své vzpomínky. Stojí za přečtení.

Toto si připomínáme v den 65. výročí úmrtí. O jeho tvorbě jako spisovatele se dočtete v příštím čísle.

Františku, děkuji za pěkné říjnové odpoledne

Zcela náhodou jsem se dověděla, že v neděli 6. října se ve Stanovém v rodném domě Antala Staška koná malá vzpomínka na tohoto spisovatele u příležitosti 65 let od jeho úmrtí. Se zástupci Vysokého jsem vzpomínkové odpoledne navštívila a byla jsem tomu velmi ráda. Venku mrholilo, a tak byl čas na posezení u teplých kamen. Nejen teplo od kamen, ale i od srdcí na nás dýchlo v tomto krásně zrenovovaném domě. Bylo tam cítit nevšední péči Františka Vodseďálky, který to tam zřejmě spravuje, ale i z celého programu, který nás čekal. Viděli jsme účinkovat děti z Domu dětí se Semil, které pracují pod vedením paní Mockové, děti z loutkového souboru M. Súvy z Lomnice n. Pop. a slyšeli jsme podstatné o životě spisovatele z úst místního občana a bývalého ochotníka pana Josefa Žanty. Bylo to nesmírně milé, sousedské, ale důstojné. Představila jsem si dům obydlený a v něm tichou černou hodinku, jak to bylo v těchto chalupách zvykem. Snad by se to dalo i uskutečnit. Byla jsem ráda, že jsem se stala svědkem setkání obyčejných, dobrých lidí, kteří přišli uctít památku tohoto myslitele a vlastence.

Slávka Hubačiková
Celé kulturní odpoledne bylo pro nás všechny velkým a nečekaným překvapením.

Vzorně upravená a vedená knihovna, možnost nahlédnutí do starých kronik. Posledním kronikářem je Václav Zeman, popravený na Pankráci. Kroniky gestapo odvezlo, ale po válce se v Praze našly a jsou chlubou knihovny. Všechny přílehlé místnosti jsou v bezvadném stavu a podávají obraz tehdejšího života. Bývalé špýchary jsou upraveny jako kulturní místnosti. V obou jsme zhlédli vystoupení semilských a lomnických dětí. A byli jsme skutečně překvapeni nečekaným vystoupením obou souborů. Všechno, co předvedly, bylo z jejich fantazie, z jejich her, bylo vidět, s jakou chutí a zápallem všechno předvádějí, bylo to dětské a zároveň umělecké, zejména vystoupení starších dívek. Velice na nás zapůsobila pantomima na tema drogy i předvedení starořecké báje o Faethonovi. Neuvěřitelné, co všechno se dá v takových skromných poměrech udělat. Za vším byla znát citlivá ruka obou vedoucích, kteří dovedli neobyčejným způsobem podchytit nadšení mládež pro hru.

Program doplnila svým úsměvným vyprávěním dvou „poudaček“ i Slávka Hubačiková a sklídila velký potlesk.

A třetím velkým překvapením byla účast obecního. Na tak malou obec je to úspěch, když přijde na stovku lidí ze Stanového i okolí.

Kde se najdou lidé obětaví, nadšení, se znalostí prostředí, v němž žijí, a s velkou láskou pro tuto práci, tam se daří i kultuře. A takovým obětavcem, neúnavným a schopným vypravěčem a skutečným patriotem v tom nejlepším slova smyslu je František Vodseďálek.

Ludmila Hnyková

Výstava v galerii muzea

Při příležitosti 27. divadelní přehlídky je od 6. 10. t.r. otevřena výstava obrazů a plastik ze sbírek muzea. Tato výstava připomíná díla některých umělců, kteří měli vztah k našemu kraji, známější byli zde již vystavováni. Pro některé naše občany a návštěvníky však budou k vidění poprvé. Výstava je součástí návštěvnické prohlídky, můžete ji navštívit i samostatně od 6. 10. 96 do 30. 6. 97 mimo pondělí od 9.00-12.00 hod. a od 13.00-16.00 hodin.

Jsou zde zastoupeny například obrazy Jaroslava Skrbka, doplněné ve vitrině jeho knihami. Narodil se 7. 1. 1888 v Poniklé, studoval na pražské akademii u prof. Pirnera. Někteří žáci obdrželi stipendium na malbu v plenéru, mezi nimi Skrbek a Bílek. Pracovali ve Vysokém. Cituji z jeho knihy Světlem a stínem: „Dotace na náš plenér nebyla velká, žili jsme „velkoryse“, ale věděli jsme, že náš pan profesor, sice malíř filosof, ale umělecká duše, nám nebude mít za zlé naši radost z mládí a jara života“. Bílek Alois se stal věrným ctitelem a každoročním návštěvníkem Vysokého. Skrbkova díla jsou zastoupena v tak významných galeriích jako je Berlín, Amsterdam, Brusel a Stockholm.

Dále se na výstavě opět setkáte s velkými barevnými plátny Jaroslava Gruse, který měl zde výstavu v roce 1966. Jeho obrazy darovala muzeu rodina Mzečřova z Pardubic.

Vodseďálek Oldřich (13.10.1910-11.6.1983) je tu zastoupen několika obrazy, m.j. jeho známý pohled na Krkonoše

od Vysokého. Rodák ze Staré Vsi, studoval na umělecké akademii v Praze, absolvoval s vyznamenáním Vysokou školu umělecké grafiky v Lipsku, potom působil ve Vysokém a maloval. S Adolfem Kašparem, se kterým se ve Vysokém poznal, chodili malovat do plenéru.

V padesátých letech byl pronásledován a vězněn, po návratu se opět věnoval malířské tvorbě. Muzeum vystavovalo jeho obrazy na samotné výstavě r. 1970.

Akademický malíř Franta Patočka, jehož obrazy též na výstavě uvidíte, v letošním roce zemřel ve věku 87 let. Studoval u prof. Kysely, pracoval nejprve ve svém rodišti v Lomnici n.P., později v Liberci jako grafik a návrhář. Měl vřelý vztah k našemu městu a okolí a maloval zde horské chalupy.

Dále jsou na výstavě zastoupení malíři jako Mutich, Štolovský, Vorlíček, Stretti, Komárek, Daněk, Lebeda, Vohánková, Pokorný, Bíza, Homolka, Wiša, Hýsek, Janků a Šváb. Některé obrazy byly pro muzeum zakoupeny, některé věnovali malíři, kteří u nás vystavovali.

Sochař Josef Mařatka (1874-1937) je zde zastoupen bustou Antonína Dvořáka a plastikou sedící dívky. Byl to žák Myslbeka a francouzského sochaře Rodina.

Sochař Bohumil Kafka je představen bustou Josefa Mánesa. Jeho socha Jana Žižky z Trocnova stojí na Žižkově na Vítězné hoře.

Profesor Hásek, sklářský výtvarník (8.5.1906-9.8.1960) studoval na odborné škole sklářské obor rytí skla, za studií 1924-31 pobýval i půl roku ve Francii. Stal se vedoucím profesorem na Umělecko průmyslové škole v Kamenickém

Šenově, obor ryté sklo, vrstvené a přetahované sklo. Později působil v Železném Brodě. Ukázky jeho prací uvidíte ve vitrině galerie.

Zdeněk Rón, spisovatel tohoto kraje, básník a tvůrce divadelní hry, který je autorem velice populární básně Z hor jsme, má na výstavě ve vitrině svoje knihy a portrét od J. Skrbka.

Výstava nejenom potěší, ale připomene nám, kolik krásy máme kolem sebe, jen se dívat.

Jana Vaváčková

Víte co je to Šmukáč Vaška Mlynka z Kuželova?

Většina z vás jistě ne. Ale je to pocho-pitelné. Právě tak je totiž pojmenován festival lidového humoru, který se letos konal ve dnech 27. až 29. září. Byla jsem také pozvána panem Staňou Pěňčíkem, dramaturgem a textařem mnoha krásných moravských písní, který dnes zastává funkci ředitele kulturního zařízení v Hodoníně. Ano, právě Hodonín je dějištěm tohoto zajímavého setkání lidových vypravěčů z Čech, Moravy i ze zahraničí, tedy Slovenska. Sjelo se do Hodonína 21 krásných, posedlých lidí.

3 zástupci Slovenska, 2 zástupci z Čech, mezi nimiž jsem byla somojedinná z Podkrkonoší, a pan František Danihelka za oblast Chodska. No a ti ostatní, tedy 16 vypravěčů reprezentovalo různé

regiony miloučké Moravy. Paní Františka Pituchová, Jožka Horčíčka - Šifár a já jsme již celý pátek účinkovali ve školách. Navštívili jsme 2 školy v Hodoníně a jednu v Čejkovicích, byly to děti od páté do deváté třídy a my účinkující jsme byli velmi mile překvapeni tím, jak byly děti pozorné a jak se zájmem naslouchaly nejen při humorném vyprávění nebo při zpěvu, ale i při výkladu slovesnosti, vzniku krajových výrazů i při vyprávění o místech, ze kterých jsme se sjeli, projevovaly nevšední zájem. Vyslechlo nás takto 500 dětí, a to již má jistě svůj význam. V pátek večer jsme pak účinkovali v Čejkovicích pro veřejnost. Bylo nás celkem na tomto večeru 18 vypravěčů a vyhrávala k tomu kouzelná cimbálová muzika známého primáše Jožky Hrbáče. V sobotu odpoledne jsme ještě předvedli kratší programy v lázeňském areálu a ve velmi pěkném pensionu pro důchodce.

V sobotu večer pak v plné sestavě 21 účinkujících jsme obhájili barvy svého domova před publikem, které naplnilo kulturní dům do posledního místečka, tedy téměř 850 lidí. Když takové publikum zatleská, chodí člověku mráz po zádech. Bylo to opravdu velmi krásné setkání. Večer uváděl pan Pěňčík a doprovázela velická dechová hudba Podhoranka. Po programu, který končil kolem 23 hodiny, se konalo ještě NOKTURNÓ, kde mnozí vypravěči z Moravy vyprávěli při burčáku pikantní humorky. Bylo mnoho smíchu a radosti mezi lidmi od 45 do 83 let. Právě 83 let bylo nejstaršímu z nás, panu Fojtíkovi, který je neskutečně čilý a v temperamentu při vyprávění by se mu vyrovnal málokdo. A tak právě on,

Jožka Šifár, kterému je 75, paní Františka Pituchová, které je 68 let a šedesátiletá paní Máňa Nováková byli po zásluze odměněni. Ale i my ostatní jsme dostali krásnou strážnickou keramiku a pamětní list na tento ročník. Všichni bez rozdílu se loučili s přáním - za dva roky na šestém setkání vypravěčů nashledanou.

Slávka Hubačiková

Poznámka redakce: Šmukáč = černý kulatý klobouček s barevnými pentlemi, ozdoba chlapců a mužů.

Svatby

zpráva pro všechny manželské čtenářské páry - nemusíte čekat a slavit jen tradiční svatbu

stříbrnou - po 25 letech
zlatou - po 50 letech
diamantovou po 60 letech

nebo dokonce

platinovou po 65 letech manželství.

Slavit se může o hodně dřív :

Zelená svatba

slaví se během 1. roku po sňatku, každý měsíc v den svatby. Darují se obvykle květiny.

Moučná

připomíná se jí první výročí sňatku. Je zvykem darovat předměty domácí potřeby.

Měděná

je sedmiletým výročím. Jako dar má být předmět z kované mědi, měděná bižuterie a nádoby.

Růžová

označuje desáté výročí sňatku. Manžel dává ženě krásnou kytici růží.

Niklová

se slaví po dvanácti letech. Daruje se poniklované nádoby a přístroje.

Skleněná

přichází na řadu po patnácti letech. Darují se věci ze skla.

Porcelánová

bývá slavena manžely, kteří spolu prožili dvacet let. Dávají se jim porcelánové servisy - vždyť ty, které kdysi dostali jako svatební dar, se už jistě rozbily.

Perleťová

se slaví po třiceti letech manželství. Zvykem je darovat výrobky z perleť, která nešedne, stejně jako nezešedly ani po tolika letech vztahy mezi manžely.

Lněná

toto výročí připomíná pětadvacet let společného života. Při něm se manželům dávají znovu předměty domácí potřeby.

Rubínová

přichází po čtyřiceti letech. Muž dává své ženě prsten s rubínem, kamenem barvy krve.

Ke **stříbrné** svatbě nezapomeňte dát své ženě dárek ze stříbra, protože pětadvacet let společného života potvrzuje, že manželský svazek je dostatečně odolný vůči všem životním zkouškám, ušlechtilý jako stříbro.

Zlatá

svatba není laciná, předpokládají se dary ze zlata nebo aspoň pozlacené.

Diamantová

je jen pro ty šťastlivce, kteří po 60 let odolávali všem bouřkám života tak pevně jako diamant.

Platinová

je už je pro ty vyvolené.

Víte, že ...

restaurace Na růžku na vysockém náměstí byla opět otevřena? Stalo se tak 4.10. za velké návštěvnosti. Provozovateli jsou manželé Katka a Pavel Mejsnarovi.

Otevírací doba:

P, Ú, Stř., Čt.	11 - 22 hod.
Pá, So	11 - 24 hod.
Neděle	zavřeno

Denně budou nabízet několik hotevých jídel, polévky a minutky.

Od 1. listopadu bude větší výběr hotevých jídel a možnost poskytnout závodní stravování. Současně s otevřením této restaurace nastanou menší změny v provozu vinárny U lípy ve Staré Vsi.

Ubytování v penzionu probíhá beze změn. Vinárna bude otevřena jen následující dny:

Pá, So	16 - 24 hod.
Ne	16 - 20 hod.

K návštěvě obou podniků srdečně zvou manželé Mejsnarovi

Píší nám o nás

Restaurace ve Vysokém nebo v blízkém okolí

Po dlouhém výletě, kdy nám pěkně vyhládl, zavítali jsme do jedné restaurace, všude čisto, dostatek místa, vřelá obsluha. Přinesli nám jídelní lístek, dvojazyčný, prima!:

steak na žampionech
obložené svíčkové fezy, hranolky
Krakonošův oheň
Zámecký vídeňský řízek atd.

Na to jsme chuť neměli, to dostaneme všude, i doma. Naše putování po Krkonoších mělo být zakončeno i typicky krkonošským jídlem. Těšili jsme se na knedlíky se zelím a vepřovým masem. Ale číšník nám řekl, že to, co nabízejí, jsou skutečné speciality, které nemají každý den.

Byli jsme zklamaní, hlad nás přelstí a v duchu jsme zuřili na bifečky, hranolky, řízky a brambory. Vypili jsme dvě piva, odešli a doma chleba se salámem. Příští den pryč od rekreačních středisek. Zašli jsme do malé vesničky a měli jsme naše vytoužené jídlo s polévkou normálně na jídelníčku. Žádné speciality.

Proto máme prosbu na kuchaře v mnoha rekreačních střediscích, i ve Vysokém: nezapomínejte na Vaši pravou českou kuchyň, neboť je spousta turistů a hostů, kteří ji milují. Naštěstí máme u Vás přátele, kteří nás dobrou českou stravou doslova rozmazlují. I dobré jídlo dělá přátele.

*Peter Oppermann
Hettstedt, BRD*

Z HISTORIE dávne i nedávne

Kronika sklenařická

Část 3

Zemědělství

„Hlavní druhy obilí, které se zde pěstují, jsou žito a oves, z luštěnin něco málo vikve a to ještě ve směsce se seje, z okopanin brambory, z obchodních rostlin hlavně len se daří, červené zelí hlávkové ve velkém množství se sází. Pokusy s některými druhy rostlin zřídka se dějou, výsledek vždy bývá ten, že semeno nikdy dokonale neuzraje.

Louky se nezvelebují, ponechávají se vlivu přírodním, lesy se vysazují, sady méně. Z ovocných stromů daří se nejlépe třešň ptačí. Chová se hovězí dobytek a kozy plemene domácího čili pojizerského, ač se průmyslo-hospodářský spolek ve Vysokém svým býkem přičiňuje, aby zavedlo se pro krajinu naši hodící se plémě algauské. Sýr vyrábí se jen pro domácnost. Předmětem honby jsou zajáci a koroptve, zřídka kdy větší zvěř (srny a tetřevi). Včelařství se provozuje s výsledkem prostředním.“

„Roční počasí lépe jest u nás místo čtyř na dvě rozdělit: léto a zimu. V měsíci květnu začíná léto, v říjnu zima. Léto bývá dosti příjemné, horka nepanujou, spíše stále vanou příjemní větrkové

vzduch občerstvující a teplotu snižující. Zima avšak za to úplně svého práva užívá, jest krutá. Sněhu veliké množství napadá, což s větrem veliké vějce a hromady sněhu způsobuje a cesty a silnice docela neschůdnými činí.“

Mandová lípa

U čp. 48 „u Mandů“ stávala do 28. 7. 1942 mohutná lípa, k níž vázaly se četné pověsti.

Když tudy táhly r. 1424 husité do Lužice, vůdce jejich pod lipou odpočíval. Byl to asi pan Hynek z Kunštátu. Lípa byla skutečně prastará. Po silném dešti následkem vodní tíže na listech skácela se odolně. Objem v prsní šíři měřil 7 m 50 cm, průměr 2 m 50 cm. Strom byl uvnitř dutý, stěny 30 cm. Uprostřed ztrouchnivělého kmene zasadila r. 1948 pí Prajzlerová novou lipku. Pokud lípa stála, měla na kmene zasklenou skříňku se soškou Panny Marie a sv. Prokopa s čertem.

O Mandově lípě šla vsí báchoraka, že jsou v ní malé děti. U nás nenosili děti čápi ani vrány, protože se pro ně šlo do Mandových líp.

Vodník (podle J. Votočka)

Vodník sídlil v Jizeře a na letní pobyt se stěhoval do sklenařických „Luží“. Z dlouhé chvíle škádlil staré občany jdoucí do Rokytnice na trh nebo odvádějící tkalcovské zboží.

Nalezený kožich na mostě přes Jizeru

proměnil se v koši na zádech sklenařické hospodyně ve vodníka, který se nechal nésti až do Luží, kde vyskočil a zvolal. „Co ti zůstalo, máš od cesty!“ Bez dechu přiběhla hospodyně domů. Celé tělo jí páliło jako oheň. Uhodnete, co bylo ve starém kožichu? Blechy. Tak se stěhoval vodník na letní byt do Luží.

Vodník proměnil se v pařez ve běhu u cesty. Babka, aby si oddechla, postavila koš na pařez. Koš byl plný vajec. Putiny od koše měla na ramenou. Pařez se pojednou ztratil! Vejce se z koše vysypala a babka se v nich poválela. Achich, ouvej!

Máslač nesl v koši na prodej máslo. Aby žízeň ukojil, složil koš a u stružky se napil vody. Zatím mu vodník vyměnil máslo za jíl. V Rokytnici byl máslač potrestán, že šidí. Když se vracel a v Lužích uřízl na děti metlu, vodník mu ji zase proměnil v máslo. Když chtěl potrestati děti, vyhazoval máslo na zem a hledal metlu: nastalo překvapení.

Občané chodívali často na trhy do Rokytnice. V Lužích stával u cesty krámeček s pestrými pentličkami. Vodník do každého vnucoval pentličky a kus cesty je doprovázel. Ceny peněz však neznal, i knoflíky jej mohl někdo ošiditi. Koupené pentličky byly nepotřebné, neboť se proměnily v dlouhé ostré traviny rostoucí na bahnech.

Zabitý zajíc na cestě oživil v sousedově koši a na mostě vskočil do Jizery. Zvolal: „Heč, to jsem se popones!“ Tak se vodník odstěhoval z letního bytu do vodních tůň Jizery.

Vybrala I. Řehořová

Kříž u nemocnice

a jeho podstavec zničil tohoto roku neznámý vandal. Zachoval se pouze corpus Krista. Správce vysoké nemocnice pan Konif mi sdělil, že tento kříž se podařilo udržet u vjezdu do areálu ústavu přes mnohé námítky po celou epochu minulého režimu. Je velmi záslužné, že se nemocnice postarala o postavení nového sloupku od sochaře Veselého z Hořic a vykování nového křížku kovářem Valtmanem z Pasek nad Jizerou. Na nynější místo u silnice byl křížek přesunut v letech 1898-1899. Původně totiž stál na stavební parcele tehdy budované okresní všeobecné nemocnice. Zde na palouku označoval umístění hřbitova. Ten byl založen podle nařízení Josefa II. ze dne 16. 10. 1785, které přikazovalo přenesení hřbitovů mimo město. Při kopání základů pro nemocnici byly nalezeny lidské kostry, rovněž při zřizování kanalizace byly učiněny podobné nálezy. To svědčí o tom, že se zde skutečně pohřbívalo. Vysokému bylo 30.5.1791 zvlášť povoleno, aby za zimních vánic se pochovalo na starém hřbitově u kostela. Zdá se pravděpodobné, že Vysočtí si svévolně rozšířili toto privilegium na celý rok a josefinský hřbitov dále neužívali. Ten pouze označili památníkem, který byl za starosty Kramáře roku 1852 opraven. Podstavcem nejspíše nějakého kříže je i kvádr s reliefem kteréhosi svatého biskupa, nalezený a opravený L. P. 1947 u nemocnice a nyní umístěný z druhé strany, než je křížek u vjezdu do zahrady nemocnice. Starosta a lékárník Josef Kramář, když roku 1850 přeložil hřbitov od kostela na

nynější místo k silnici ku Hradsku, ne-
žil pro zřízení pohřebiště mimo středu
města josefinský hřbitov, neboť ten ležel
u rušné silnice k Roprachticím. Těž nevy-
užil morového hřbitova z let 1771-1772
u Božích muk pod Petruškovými vrchy.
Tento hřbitov snad Kramář nebral ani
v úvahu, protože leží nejen u silnice, ale
i nad prameny Vošmendy a je Vysokému
notně vzdálen.

M. L. Jakl

SPORT

Klub českých turistů Cestovali jsme za krásami Slovenska

Bylo nás 8 a byla sobota 10. 8. Vyrazili
jsme z vysokého náměstí časně ráno
kolem 4 hod. směrem na Hradec Králové,
Olomouc, Rožnov p. Radhoštěm do Tě-
chov. Prohlédli jsme si Vrátnou Dolinu,
Jánošíkovu sochu, jejíž rozměry nám
téměř vyrazily dech, kostel a přírodní
divadlo, kde se konají Jánošíkovské sla-
vnosti. Odtud jsme dojeli do Nižné, kde na
nás čekali kolegové-slovenští turisté
a spolu s nimi jsme se vypravili na chatu
Zvěrovku a odtud už pěšky do Srubu
v Látné dolině. Odtud jsme hvězdcovi-
tě podnikali výlety. Prožili jsme se slo-
venskými kolegy přátelský večer, který
ani rozdělení státu nenarušilo. Celý den
byl slunečný a bohatý.

Neděle 11. 8. byla také slunečná. Vyšli

jsme už v 6 hod. ráno na Rákoň, Lučnou
a Bobrovec. Na Rákoni byl tak silný vítr,
že jsme se málem obávali, aby nás nesme-
tl. Ale výhledy stály zato! Po prohlídce
skanzenu jsme se vrátili k odpočinku do
Srubu a připravovali topení.

V pondělí bylo ještě hezky. Vydali
jsme se podle plánu na Rákoň, Volovec,
Ostrý Roháč, kde nás také pronásledoval
ostrý vítr, přes Plačlivo a Baníkovské sed-
lo do Spálené doliny. Zázitkem byl
Roháčský vodopád. Večeři jsme si dopřá-
li v hotelu Osobitá a vrátili jsme se do
Srubu.

Úterní ráno bylo deštivé, a tak jsme
museli čekat do 9 hod, než jsme mohli
vyjít na túru. Naštípali jsme dříví a po 9.
hod. jsme odjeli autem přes Zuberec do
Hutňanského sedla a odtud pěšky na Bie-
lou skálu a Sivý vrch. Stejnou cestou zpět
k autu. Na vrcholcích bylo zataženo, až
teprve později se oteplilo a sluníčko zářilo
nad mlhou. Po prohlídce Zuberce jsme
odjeli zpět do Srubu.

Ve středu přšelo víc a déle. Naštěstí ští-
pání dříví nás zaměstnalo až do 11 hodin,
kdy jsme mohli konečně odejít do hor, ale
bylo zataženo. Jeli jsme tedy autem do
Breskové a s velkým zájmem jsme si pro-
hlédli Skanzen - Muzeum Oravskej dědi-
ny.

Odpoledne se zase vyčáslilo. Po večeři
v Zuberu jsme se vrátili do Srubu
k poslednímu noclehu, ráno Srub definitivně
opustíme.

Čtvrtek byl ráno od 6,30 plně pracov-
ní. Uklídili jsme Srub, odešli k autu (pěš-
ky 1 hod.) a odjeli přes Nižné, kde jsme
odevzdali klíče, rozloučili se se slov. přá-
teli a odjeli do Dolního Kubína. Po pro-

hlídce centra a tržnice jsme pokračovali
do Valaské Dubové a vystoupili na Choč.
Výhledy byly nádherné, panoramatické,
všude plno kleče, značky často v kleči
schované. Počasí se umoudřilo, konec
dešťů. Přes Ružomberok a Martin jsme
dorazili do Mošovců a přenocovali
v chatkách.

A nastal pátek, den loučení se Sloven-
skem. Přes Fačkovské sedlo a Salaš jsme
směřovali na Čičmany, známé nesmírně
bohatým folklórem. Prohlédli jsme si
kostel, malované domky i muzeum
a odtud jsme vyjeli přes Trenčanské
Teplce do Trenčína. Po prohlídce hradu
a centra jsme přešli slovenské hranice.

V Blatnici ve vinném sklípku jsme
zapili úspěšný výlet za krásami Sloven-
ska. Ocenili jsme přátelský vztah našich
slovenských kolegů, kteří nám tak ochot-
ně půjčili svou chatu - svůj Srub, který si
sami vybudovali. Vzpomínali jsme na
plynové lampy, ranní mytí v potoce, na
všechnu tu nádhernou romantiku a dobré
lidi. Celkem jsme ušli po slovesných
horách 148 km.

A pak jsme se vydali rovnou cestou
domů. Řidič a majitel auta v jedné osobě
nás vyklopil na vysokém náměstí
v sobotu 17. 8. v 5 hod. ráno!

A kdo byli ti šťastní navrátilci?

Pánové: Adametz, Jirouš, Líbal, Nedo-
mlel, Šalda J, Šalda P, a dámy: Bartoní-
ková a Šafrová.

Jediná skvrnka na tomto turistickém
klání byla opařená noha P. Šaldy, stalo se
to naštěstí až ve čtvrtek po všech velkých
výstupech. Ale i ta noha je už v pořádku,
a tak volám: Zdar všem dalším turistic-
kým akcím.

Zapsal A. Adametz

Rozloučení

Redakce se loučí s dopisovatelkou pí
Adélou Hanušovou. Ztrácí v ní autorku
ušlechtilého projevu, úsudku, zdravé kri-
tičnosti. Všichni si vážili jejího názoru na
život a dění v našem městě. Byla jednou
z mála osobností, s nimiž spolupráce byla
na vysoké úrovni.

Vzpomínka...

Téměř před třiceti léty jsem přes své-
ho tatínka Josefa Fučíka poznala energic-
kou paní, vrchní sestru v léčebně TBC,
kde můj tatínek pracoval na rentgenu.
Tyto lidi však spojovala hlavně láska
k ochotnickému divadlu. Později, v roce
1968, kdy nás tatínek tak nečekaně nav-
ždy opustil, jsem se vrátila do Vysokého
a již v r. 1969 jsme nastudovali operetu
Járy Beneše Na tý louce zelený, kde Adé-
la hrála Barboru a já její dceru Hančí.
A tak jsme se denně setkávaly nejen na
pracovišti, tedy v léčebně, ale i na vysoc-
kém jevišti při zkouškách a představe-
ních. Později ve zpěvohrách Karla Val-
daufa Nejlíp je u nás a Nazdar, tati hrála
se svým manželem Ládou rodiče Vond-
rovy a já jsem jim opět zůstala na krku
jako jejich dcera Hanka. Bože, to byly
krásné časy! Nepočítaných zkoušek, ale
také dlouhá řada repris. Kdo viděl její
Kláškovou v Lucerně, kterou jsme nastu-
dovali ke 190. výročí ochotnického spol-
ku, nikdy nemůže zapomenout na její
výrazný osobitý projev. Ale dokázala
odvést se vši zodpovědnosti i řadu pěc-
ných epizod. Její Zajceevová ve Zřetě-
ně neděli mi také nikdy z paměti nevy-
mí-

zí. Dlouho by se dalo vzpomínat. Uměla žít s každou rolíčkou. Byla však také šikovnou dopisovatelkou, vtipnou vypravěčkou a umně skládala verše k různým příležitostem. Byla pracovitá na poli kulturním, oblíbená sousedka, pro mnohé dobrá kamarádka... Bude nám všem dlouho scházet... Budeme s láskou vzpomínat.

*Tvůj nečekaný odchod listí pozlatilo...
a v srdcích, jako ranní šedivec,
nám zůstal jenom chlad.
Tvou dobrou duši
ticho věčně naplnilo...
Jsi tu však s námi,
budem dlouho vzpomínat.*

Slávka Hubačiková

Společenská kronika

Narození

10.9.1996 v Jilemnici se manželům Klaudivii a Bohdanu Blažkovým narodila dcera Eliška.

Jubilea

Vysoké n.Jizerou

01.10. Vlasta Skrbková 81 let
05.10. Vladimír Kučera 77 let
12.10. Ludmila Hodycová 85 let
15.10. Marie Martincová 85 let
(t.č. DD Rokytnice n. Jiz.)
14.10. Blanka Lukášová 75 let
15.10. Božena Soukupová 82 let

19.10. Jaroslav Tichý 73 let
23.10. Miloslava Patočková 94 let

Tříč

06.10. František Haken 85 let
19.10. Marie Nigrínová 71 let
28.10. Anna Fišerová 82 let

Sklenářice

05.10. Drahomír Kavan 70 let

Stará Ves

05.10. Božena Svatá 80 let
26.10. Karel Svatý 83 let

Úmrtí

14.07.1996 zemřel ve Víkřovicích u Šumperka staroveský rodák a lyžařský závodník Bohumil Skrbek ve věku 84 let

21.09.1996 zemřela v Jilemnici paní Zdeňka Marková z Horní Tříče ve věku 89 let

01.10.1996 zemřela v Jilemnici paní Adéla Hanušová z Vysokého n.Jizerou ve věku nedožitých 66 let

Redakční šotek opět řádl. V minulém čísle omylem byla vytištěna cena 8,- Kč, správně je 4,- Kč za 1 výtisk. Děkujeme za pochopení.

V Jilmu 229
514 01 Jilemnice
tel. fax: 0432/54 30 52

Projekce, prodej, montáž, servis

Bezobslužné ekologické topení

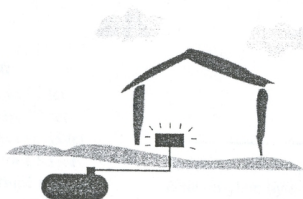
(zemní plyn, topný olej, propan butan)

- kotelny (rodinné domky, hotely, průmyslové objekty)
- teplovodní topení (radiátory, podlahové topení)
- regulace topných systémů
- vložkování komínů
- rozvody vody, odpadů, elektro

preventivní kontroly, revize a servis

Garantujeme tříletou záruční dobu
na instalovaná zařízení !!!

! kompletní dodávky na klíč !

založeno 1989

**PRVNÍ PŮJČOVNA SPORTOVNÍCH POTŘEB
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

nabízí v zimní sezóně tyto služby

půjčování

lyží, snowboardů, big footů, saní, lyžařské obuvi, hůlek a brýlí
za tradičně nízké ceny se slevami pro děti

servis

lyží (broušení hran a skluznic strojně, opravy skluznic,
montáže vázání, voskování ...)
Dále provádíme drobné opravy lyžařské obuvi (přezky a pod.),
hůlek atd.

OPRAVY PROVÁDÍME DO 12 HODIN
a na počkání

prodej

tradiční sortiment upomínkových drobností, sportovních doplňků,
pohlednic, map a velký výběr bižuterie

ÚSCHOVNU

novinka letošní sezóny, kterou rádi využijí ti, kteří dojíždějí
ze vzdálenějších ubytoven, či nemají k dispozici automobil

**PŘEJEME VŠEM KRÁSNOU ZIMU V NAŠEM KRAJI
A TĚŠÍME SE NA VAŠI NÁVŠTĚVU !**

PRODEJ

Obytný dům v centru Vysokého nad Jizerou

č.p. 140

Dobrý stav, 7 bytových jednotek, 4 byty volné.
Vhodné pro zřízení ubytování

Informace na tel. čísle: 0425/254 90